

M. J.-Né

Ezen a képen édesanyám látható. 1939-ben készült a kép.

Anyám 1892-ben született Somogyviszlón [Kisközség volt Somogy vm.-ben, 1910-ben 400 főnyi lakossal. - A szerk.]. Hét testvére volt: három lány és négy fiú. Valamennyien elpusztultak Auschwitzban.

A rokonokkal, anyám testvéreivel, rendszeresen találkoztunk, nem csak az ünnepek alkalmából. De a nagy zsidó ünnepeket mindig együtt tartották meg. Gyakorlatilag mindegyik járt hozzánk. Anyám volt közöttük a legidősebb. Korán meghalt az édesanyja. Illetve a testvéreknek az édesanyja, és ő töltötte be a szülő, a családfő szerepét. És adtak is a szavára. Arra emlékszem.

Pécsett születtem 1921-ben. Az öcsém három évvel volt fiatalabb nálam. Tisztességesen éltünk Pécsett az Ady Endre utcában. Azt hiszem, két vagy három szoba volt, vezetékes víz, központi fűtés. Az egyik szoba ebédlő volt. Azért abban is volt valami alvóhely, aztán ki is lett adva. Egy katonatiszt lakott ott. A másik szoba az hálószoba volt. Az a szülőké volt. A harmadik szoba az nappali vagy majdhogynem előszoba volt. És volt egy cselédszobának készült valami. Amíg mi kicsik voltunk, addig volt háztartási alkalmazott is. Ott lakott a lakásban.

Nem volt elkülönítve nálunk otthon a tejes meg a húsos. Ették a sonkát, de főként csirkehúst ettek, és nem annyira a sertéshúst. Meg libát is ettek, de az ünnepi kaja volt. Nagyon jól főzött anyám, szegény. Pénteken gyújtottak gyertyát a vacsoránál az asztalon. S azt hiszem, máárv is volt a péntek esti vacsoránál. Ha jól emlékszem. Sütni is szokott anyám süteményt. De tésztát is ettünk. Mákos tésztát. Piszkos tésztának hívtuk. Mert abban lekvár is volt, dió is volt. Mák is volt talán. Piszkos tésztának hívtuk. Nagyon finom volt az.